

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/311/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7110208729
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Veščičíková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7110208729.10

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Veščičíkovej a členiek senátu JUDr. Gizely Majerčák a JUDr. Zuzany Stolárovej v spore žalobkyne B. V. I., G. XX.X.XXXX, K. C. - O., G. C. Č..X, zast. JUDr. Oľgou Kmeťovou, CSc., advokátkou, Advokátska kancelária, Košice, Važecká 4, proti žalovanému INDEX s.r.o. Košice, Mlynská 26, Košice, IČO: 36 187 020, zast. JUDr. Martinom Salokom, advokátom, AK Sitár & Saloka, Košice, Zvonárska 8, o zaplatenie 37.244 eur istiny s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku 25C/183/2010-562 zo 6.6.2019 Okresného súdu Košice I

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobkyni p r i z n á v a náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozsudkom žalovanému uložil, povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 37.244 eur s 9 % ročným úrokom z omeškania od 13.3.2010 do zaplatenia, do 30 dní od právoplatnosti rozsudku a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške.

2. Rozhodol tak o žalobe žalobkyne z 31.3.2010, ktorá sa voči žalovanému domáhala uloženia povinnosti zaplatiť jej 37.244 eur istiny s dohodnutým úrokom 5 % ročne od 1.4.2004 do zaplatenia, po upresnení prísl. pohľadávky na pojednávaní 12.5.2016 sa domáhala 9 % ročného úroku z omeškania od 12.2.2010 do zaplatenia, na tom skutkovom a právnom základe, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok, uzatvorenej s postupcom P. A., sa stala vlastníkom pohľadávky voči žalovanému v celkovej sume 40.297eur. Predmetné postúpenie pohľadávky sa týkalo Zmlúv o poskytnutí peňažných prostriedkov uzatvorených 6.4.2002 medzi žalovaným a veriteľmi B. C. vo výške 310.000 Sk, T.. O. C. vo výške 131.000 Sk, B. C. vo výške 92.000 Sk, M.. U. K.U. vo výške 200.000 Sk, T.. B. Y. vo výške 240.000 Sk a 7.4.2002 medzi žalovaným a veriteľom T.. Q. K. vo výške 500.000 Sk. Postupca pohľadávky listom zo dňa 31.8.2010 oznámil žalovanému, že predmetnú pohľadávku vyplývajúcu z uvedených zmlúv o poskytnutí peňažných prostriedkov a to v celku, ako aj všetky nároky a práva na vyplatenie všetkých peňažných prostriedkov v rámci pohľadávky alebo v spojení s ňou postúpil novému veriteľovi a to žalobkyni. Tá dňa 12.2.2010 vyzvala žalovaného na úhradu postúpenej pohľadávky, ktorú evidovala na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok, ktorú pohľadávku jej žalovaný neuhradil. Žalovaný mal za to, že záväzky, ktoré mal zo zmluvných vzťahov uzatvorených 6.4.2002 a 7.4.2002 zanikli ich riadnym splnením P. A. v roku 2002 a 2005, po oznámení ich postúpenia. Bol toho názoru, že nemohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky žalobkyni, keďže predmet postúpenia neexistoval. Z uvedených dôvodov žalobkyňou uplatnený nárok neuznal, žalobu ako nedôvodnú žiadal zamietnuť. V zmysle doplneného vyjadrenia žalobkyne zo dňa 19.10.2010 táto tvrdenie žalovaného považovala v celom rozsahu za právne nepodložené, nedôvodné a účelové, keďže z listín, ktoré sú súčasťou žalobného návrhu je zrejmé, že ku dňu postúpenia celková výška pohľadávok bez príslušenstva predstavovala sumu 40.297eur, keďže žalovaný dňa 23.12.2004

uhradil sumu 238.932 Sk, v tom čase veriteľovi, A.. Z uvedeného dôvodu uplatnila istinu vo výške 37.244 eur, čo predstavuje o 92.000 Sk menej oproti postúpenej pohľadávke a to z dôvodu premlčania. Okresný súd Košice I po vykonanom dokazovaní dňa 12.5.2016 rozhodol vo veci rozsudkom, keď žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 37.244 eur s 9 % ročným úrokom z omeškania od 13.3.2010 do zaplattenia do 15 dní od právoplatnosti rozsudku a v prevyšujúcej časti príslušenstva pohľadávky žalobu zamietol. Súčasne rozhodol o trovách konania, keď žalobkyni ako úspešnej strane sporu priznal náhradu vzniknutých trov. Na základe preukázaných skutočností a vykonaných dôkazov súd mal za to, že žalovaný nepreukázal, že ku dňu postúpenia pohľadávky záväzok žalovanej spoločnosti neexistoval, z ktorého dôvodu nastali právne účinky postúpenia pohľadávky zo A. na žalobkyňu. Z uvedených dôvodov žalobe vyhovel a žalovaného zaviazal na zaplattenie požadovanej sumy. Rovnako priznal príslušenstvo pohľadávky, 9 % ročný úrok z omeškania od 13.3.2010 do zaplattenia, t.j. odo dňa nasledujúceho po uplynutí dodatočnej 14 dňovej lehoty na plnenie určenej vo výzve na zaplattenie zo dňa 12.2.2010, ktorú výzvu žalovaný prevzal 26.2.2010, do zaplattenia. V dôsledku odvolania Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 23.1.2018 rozsudok zrušil, okrem výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti príslušenstva pohľadávky a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Odvolací súd konštatoval, že v prejednávanej veci má žalobkyňa bremeno tvrdenia a dôkaznú povinnosť, že v čase postúpenia pohľadávky na ňu, postúpená pohľadávka platne existovala, že žalovaný svoju povinnosť plniť voči pôvodnému veriteľovi A. nespĺnil, t.j., že jeho záväzok nezanikol splnením, a že plnenie žalovaného postupca A. prijal, mal voči postupcovi aj iné dlhy, a že plnil z iného právneho dôvodu, ako z dôvodu existencie dlhu vyplývajúceho zo zmluvy o postúpení pohľadávky. Z uvedených dôvodov povinnosťou súdu prvej inštancie je riadiť sa právnym názorom odvolacieho súdu, teda opätovne posúdiť nárok žalobkyne z hľadiska dôvodnosti jej nároku, vykonané dôkazy, rozhodné pre správne posúdenie veci opätovne vyhodnotiť, vec opätovne právne posúdiť, zistený skutkový stav podradiť aj pod ust. § 559 OZ a prehodnotiť, či v čase postúpenia pohľadávky žalobkyni dlh žalovaného voči postupcovi A. existoval, či zanikol, resp. nezanikol jeho splnením.

4. V súvislosti so záväzným právnym názorom odvolacieho súdu žalobkyňa doplnila aj to, že v prípade postúpenej pohľadávky nešlo o jediný dlh žalovaného voči právnemu predchodcovi. Sám žalovaný v priebehu konania potvrdil, že medzi ním a právnym predchodcom, P. A., bola uzavretá Riadiaca „zmluva“ zo dňa 19.8.1998 v znení jej Dodatku č.1 zo dňa 12.4.2002, predmetom ktorej bolo, okrem iného aj prevod obchodných podielov spoločnosti INDEX s.r.o. Košice na P. A., ako aj výkon riadiacej činnosti A. v uvedenej spoločnosti, na základe ktorej mu mali byť vyplácané ním požadované finančné čiastky. Až na základe Dohody o urovnaní uzavretej 21.12.2009, teda až po postúpení žalovanej pohľadávky na žalobkyňu, medzi P. A., spoločnosťou INDEX s.r.o. Košice a vtedajšími spoločníkmi tejto spoločnosti došlo k vysporiadaniu existujúcich sporných práv a povinností, ktoré vznikli medzi jej účastníkmi na základe riadiacej zmluvy v znení jej dodatku. Je však nesporné, že k postúpeniu žalovanej pohľadávky na žalobkyňu došlo účinne pred uzavretím uvedenej dohody. Súd prvej inštancie uviedol, že medzi stranami bolo nesporné, že v roku 1998 prebiehali spory o platnosť riadiacej zmluvy, resp. jej neplatnosť, ktoré žaloby podával A., a ktorý žiadal vstúpiť do spoločnosti na jej základe. V týchto veciach rozhodovali prvostupňové súdy, odvolacie súdy, pričom vyslovili rôzne právne názory, rozdielne stanoviská boli aj na Najvyššom súde SR. Nakoniec boli podané ústavné sťažnosti, ktoré boli vzaté späť, keďže došlo k vzájomnej dohode v decembri 2009 v tom smere, že všetky pohľadávky, ktoré mal Sobol' voči INDEXU boli do tejto dohody zakomponované a vyporiadané. Až na základe uvedenej dohody boli žaloby zo strany A., aj žalovaného stiahnuté, A. bola vyplatená suma 1.245.608 eur, ktorá mu bola vyplatená žalovaným, plus mu boli vydané hnutelné veci, ako aj nehnuteľnosti. Súd, vychádzajúc z § 524 ods. 1,2, § 526 ods. 1,2 a § 559 Obč. zák. (ich znenie citoval), zo záverov uznesenia Ústavného súdu SR z 24.1.2018, sp. zn. I.ÚS 21/2018-19, poukázal na to, že podľa tohto rozhodnutia Ústavného súdu SR, ak žalobkyňa unesie dôkazné bremeno spočívajúce v preukázaní postúpenej pohľadávky a tým v preukázaní všetkých podmienok pre vznik a trvanie jej nároku na zaplattenie, žalovaného zaťažuje dôkazné bremeno spočívajúce v jeho zvrátení prostredníctvom takých dôkazov, ktoré by boli spôsobilé preukázať nárok žalobkyne zvrátiť, prinajmenšom spochybníť, teda preukázať, že v čase postúpenia pohľadávky dlh zanikol. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že pôvodní veritelia a to B. C., T. C., B. C., M. K., T. Y. T. K. v dňoch 6.4. a 7.4.2002 uzatvorili so žalovanou spoločnosťou, INDEX s.r.o. Košice zmluvy o poskytnutí peňažných prostriedkov vo výškach v nich uvedených. Preukázané bolo aj to, že M. K., T. C., B. C. Q. B. C. postúpili svoje pohľadávky spolu s úrokmi aj príslušenstvo, so všetkými právami, ktoré sa postupovaných pohľadávok týkali na U. M., o

čom svedčia predložené zmluvy o postúpení pohľadávok. Uvedené skutočnosti postupcovia oznámili dlžníkovi, žalovanej spoločnosti, ktoré písomné podania sú rovnako súčasťou spisu. Tým došlo teda k účinnému postúpeniu na U. M., rovnako k účinnému postúpeniu pohľadávok postupcu T. K. Q. T. Y. G. B.. W., o čom svedčia zmluvy o postúpení pohľadávok, ako aj oznámenia o postúpení dlžníkovi, ktorú skutočnosť žalovaná spoločnosť v zmysle predložených listinných dokladov prijala. K rovnakému účinnému postúpeniu pohľadávok došlo aj z U. M. na P. A. v zmysle Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 8.4.2002, ktoré postúpenie bolo rovnako oznámené žalovanej spoločnosti rovnakým dňom, ako aj k účinnému postúpeniu z postupcu B.. W. na postupníka A., o čom svedčí Zmluva o postúpení pohľadávok z 15.4.2002, a ktorá skutočnosť bola dlžníkovi oznámená oznámením z totožného dňa. Na základe uvedeného na P. A. boli postúpené pohľadávky vo výške 1.483.000 Sk. P. A. ako postupca postúpil pohľadávku v sume 40.297 eur na žalobkyňu, B.. I. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 31.8.2009, obsahom ktorej zmluvy sú konkrétne zmluvy o poskytnutí peňažných prostriedkov, uzatvorených dňa 6.4. a 7.4.2002 s uvedením konkrétnych veriteľov i výšky zostatkov pôžičiek. Predmet postúpenia tak bol v zmluve dostatočne vymedzený a identifikovaný. K účinnému postúpeniu došlo teda aj v danom prípade, keďže postupca postúpenie pohľadávky rovnako oznámil žalovanej spoločnosti. Zdôraznil, že podľa rozhodnutia odvolacieho súdu podstatnou skutočnosťou v danom prípade je preukázanie, či v čase postúpenia pohľadávky z postupcu A. na žalobkyňu na základe Zmluvy o postúpení z 31.8.2009 existovala pohľadávka voči žalovanému a nezankla jej splnením, i to, či žalovaný mal voči postupcovi, t.j. A. v čase, keď mu poskytoval predmetné plnenie aj iné neuhradené splatné dlhy. Poukazujúc na rozhodnutie Ústavného súdu SR z januára 2018, súd mal za to, že žalobkyňa preukázala nárok na zaplatenie peňažnej pohľadávky, ktorú mala nadobudnúť od právneho predchodcu, t.j. od A. a tento nárok na zaplatenie pohľadávky preukázala platnou a účinnou Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 31.8.2009 s jednoznačnou identifikáciou postupovanej pohľadávky, čo do dôvodu aj výšky. Dôkaznú povinnosť preukázať uzavretie zmluvy o postúpení pohľadávky, existenciu právneho vzťahu z pôžičky a jej skutočné poskytnutie splnila. S poukazom na uvedené rozhodnutie ústavného súdu, žalovaný mal preukázať, že jeho záväzok voči právnenému predchodcovi žalobkyne táto strana sporu splnila. V tomto smere súd sa stotožnil s tvrdením žalobkyne, že žalovaný v priebehu konania prezentoval niekoľko rozporuplných skutočností. V odvolaní zo dňa 9.11.2012 proti uzneseniu Okresného súdu Košice I zo dňa 22.10.2012, v ktorom súd rozhodoval o predbežnom opatrení, ktorému vyhovel a žalovanému uložil povinnosť zložiť do úschovy tunajšieho súdu sumu vo výške 37.244 eur do 15 dní odo dňa doručenia uznesenia, táto strana sporu v bode V - Odôvodnenie dovolacieho dôvodu pod písmenom b) uviedla a predložila Dohodu o urovaní medzi P. A. (postupcom pohľadávky na postupníka - žalobcu) a spoločnosťou INDEX s.r.o. Košice a vtedajšími spoločníkmi spoločnosti INDEX s.r.o. Košice o tom, že touto dohodou sú vzájomné nároky medzi všetkými účastníkmi tejto dohody vysporiadané v celom rozsahu. Účastníci dohody vyhlásili aj to, že si splnením podmienok dohodnutých v Dohode o urovaní nebudú voči sebe už uplatňovať žiadne iné nároky, z ktorého dôvodu žalovaný mal za to, že tým, že došlo k uzatvoreniu uvedenej dohody, došlo aj k usporiadaniu všetkých práv a povinností medzi jej účastníkmi a teda aj údajného žalovaného nároku v tomto spore. Súčasťou uvedeného vyjadrenia je aj dohoda z 21.12.2009 (čl. 192 a nasl. spisu). Podľa takto tvrdeného stanoviska žalovaného, až uzavretím tejto dohody boli urované medzi účastníkmi zmluvy všetky vzájomné nároky. V návaznosti na uvedené stanovisko rozhodoval odvolací súd o odvolaní proti uzneseniu tunajšieho súdu zo dňa 22.10.2012, ktorý v odôvodnení konštatoval - v uznesení zo dňa 11.2.2013, že uvedenou Dohodou o urovaní z 21.12.2009, ktorú žalovaný predložil súčasne s odvolaním sa usporiadal aj „údajný“ žalovaný nárok, nie je pravdivé. Do obsahu vzájomných práv a povinností, ktoré si účastníci Dohodou urovali totiž predmetný spor, či nárok pôvodného veriteľa, t.j. A. nie je zahrnutý, čo je zrejme aj z článku I a II (sporné práva a povinnosti) Dohody. Žalovaný v odvolaní ani nekonkretizoval, ktorým dojednaním v predmetnej Dohode mal byť spor urovaný, ktorého sa predmetné konanie týka. So zreteľom na uvedené, ako aj samotnú skutočnosť, že k postúpeniu predmetnej pohľadávky na žalobkyňu účinne došlo pred uzavretím Dohody, odvolací súd konštatoval, že sa javí nanajvýš pravdepodobným, že práve z tohto dôvodu ani nemohol byť spor o pohľadávku predmetom urovnania. Nárok žalobkyne uplatnený žalobou podľa odvolacieho súdu je teda osvedčený, lebo žalovaný nepreukázal, že by pohľadávka bola uhradená. Žalovaný v priebehu konania predložil výdavkový pokladničný doklad z 15.10.2004 č. XXHPXXXX na sumu 1.800.000 Sk, ktorá mala byť vyplatená A.. Uvedený listinný doklad vyhotovila účtovníčka A., ktorá potvrdila, že medzi žalovanou spoločnosťou a A. bola uzavretá riadiaca zmluva, na základe ktorej vyplácala A. ním požadované finančné čiastky, raz - dvakrát do mesiaca a boli to aj väčšie finančné objemy, 100.000 Sk až 200.000 Sk, aj väčšie sumy, v ktorom prípade vystavila výdavkový doklad, ktorý do účtovníctva nezaúčtovala, podľa jej tvrdenia tak musela robiť. V takomto prípade finančné prostriedky neboli zaúčtované a označila ich s poznámkou NN, čo znamená neúčtovateľné náklady.

Uvedený doklad vypisovala v ten deň, t.j. 15.10.2014, vypisovala aj účel, t.j. uviedla splátku, úroky a NN. Podľa jej výpovede zo dňa 2.4.2015, do roku 2009 boli A. vyplatené všetky pohľadávky, z ktorého dôvodu neboli predmetom dohody. Na pojednávaní dňa 11.4.2019 už tvrdila, že Soboľovi bola vyplatená suma 1.800.000 Sk, pričom poznámka NN je len pri sume 310.000 Sk. Tento rozpor vo výpovedi ozrejmiť nevedela. Rovnako nevedela špecifikovať prevzatú čiastku A. v októbri 2004 napriek tomu, že na výdavkovom pokladničnom doklade z 23.12.2004, kedy A. prevzal sumu 238.988 Sk účelom odstúpenia pohľadávok, tento finančný obnos na druhej strane bol špecifikovaný, t.j. uvedené mená pôvodných veriteľov i finančné čiastky, ktoré do tejto sumy boli zahrnuté (čl. 538 spisu). Tvrdila však, že v máji 2005 bola A. vyplatená posledná splátka z pôžičky i to, že žalovaný ďalšie záväzky voči A. nemal, keďže nebola účastníčkou dohody v decembri 2009. Z predloženej Dohody o urovaní zo dňa 21.12.2009 je zrejmé, že táto bola uzatvorená medzi P. A. a spoločnosťou INDEX s.r.o., ako aj ďalšími fyzickými osobami, medzi inými aj T.. A. a spoločnosťou INBOX s.r.o., ktorá bola zastúpená T.. A., t.j. svedkyňou. Na pojednávaní dňa 6.2.2014 žalovaný okrem iného tvrdil, že tak ako predložil listinné doklady, účtovné doklady z roku 2004, 2005, žalovaný zaplatil P. A. dňa 15.10.2004 čiastku 1.343.000 Sk a 9.5.2005 čiastku 130.000, Sk, z ktorého dôvodu celková suma tak predstavuje všetky pôžičky zo strany fyzických osôb vo výške 1.473.000 Sk. Pokiaľ súd chcel overiť skutočnosti tvrdené žalovanou stranou i svedkyňou A. a to, že v prípade poskytnutia finančných prostriedkov účtovníčkou A., na účtovných dokladoch poznamenala NN a kedy súd požadoval predloženie takýchto dokladov za rok 2004, 2005, tieto dôkazy žalovaný nepredložil, keďže podľa jeho tvrdenia sa pri sťahovaní spoločnosti stratili, resp. znehodnotili. V tomto smere sa súd stotožnil s tvrdením žalobkyne, že pokiaľ došlo k strate, resp. k znehodnoteniu účtovnej dokumentácie za uvedené roky 2004, 2005, potom predloženie originálu výdavkového dokladu zo dňa 15.10.2004, ako aj dokladu z 9.5.2005 vyznieva nanajvýš nepravdepodobne už aj vzhľadom na tvrdenie žalobkyne, ktorá pripravovala dohodu z decembra 2009 s právnym zástupcom protistrany, podľa ktorej k tomuto dátumu boli urovanané všetky záväzky medzi účastníkmi dohody a všetky doklady existovali. Svedok A. dopĺňujúcou výpoveďou potvrdil, že žalovanú spoločnosť založil sám, riadil ju na základe riadiacej zmluvy, na základe ktorej mal právo disponovať s finančnými prostriedkami uvedenej spoločnosti a opätovne zdôraznil, že uvedená spoločnosť mu nevyplatila všetky pohľadávky vyplývajúce zo zmlúv o pôžičkách, ktoré boli postúpené na jeho osobu cez ďalších postupníkov, a ktoré boli predmetom postúpenia v roku 2009 na žalobkyňu. Medzi stranami bolo nesporné, že ohľadom platnosti, resp. neplatnosti riadiacej zmluvy prebiehali spory, o ktorých rozhodoval tak súd v Košiciach, ako aj v Prešove, vrátane odvolacích súdov, pričom odvolacie súdy vyslovili rôzne právne názory, keď prešovský súd posúdil zmluvu za neplatnú, odvolací súd v Košiciach určil jej platnosť, rozdielne stanoviská boli aj na Najvyššom súde, z ktorého dôvodu boli podávané ústavné sťažnosti. Tie boli vzaté späť preto, že došlo k vzájomnej dohode v decembri 2009, tzn., že všetky pohľadávky, ktoré mal A. voči INDEXU boli do uvedenej dohody zakomponované a touto dohodou vyporiadané. Až na základe tejto dohody potom boli žaloby zo strany A., aj žalovaného stiahnuté. Žalobkyňa uviedla aj celkovú sumu, ktorá A. bola žalovanou spoločnosťou vyplatená vrátane vydania hnutelných vecí, i nehnuteľností. Súd sa preto stotožnil s tvrdením žalobkyne, že až na základe Dohody o urovaní, uzavretej 21.12.2009, teda po postúpení žalovanej pohľadávky z právneho predchodcu žalobkyne na žalobkyňu, medzi Soboľom a spoločnosťou INDEX s.r.o. Košice a jej vtedajšími spoločníkmi, došlo k vysporiadaniu existujúcich sporných práv a povinností, ktoré vznikli medzi účastníkmi na základe Riadiacej zmluvy zo dňa 19.8.1998 v znení dodatku. Tak ako konštatoval odvolací súd, k účinnému postúpeniu žalovanej pohľadávky na žalobkyňu došlo pred uzavretím uzatvorenej dohody. Vzhľadom na rozporuplné tvrdenia žalovanej strany v priebehu konania, i svedkyne A. na pojednávaní dňa 2.4.2015 a 11.4.2019 súd uzavrel, že táto strana sporu splnenie záväzku nepreukázala a teda postúpená pohľadávka v čase jej postúpenia k 31.8.2009 platne existovala. Preukázané bolo aj to, že žalovaný voči právnomu predchodcovi žalobkyne mal aj ďalšie dlhy, ktoré boli vysporiadané už spomínanou Dohodou o urovaní dňa 21.12.2009. Na základe preukázaných skutočností, súd žalobe vyhovel a žalovaného zaviazal na zaplatenie žalovanej sumy vo výške 37.244 eur, ktorú považoval za preukázanú. Citujúc znenie § 517 ods. 2 Obč. zák., § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom do 31.1.2013, okrem priznanej istiny súd žalobkyni priznal aj 9 % úrok z omeškania od 13.3.2010, t.j. odo dňa nasledujúceho po uplynutí dodatočnej 14 - dňovej lehoty na plnenie, určenej vo výzve na zaplatenie z 12.2.2010, ktorú výzvu žalovaný prevzal 26.2.2010, do zaplatenia. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a priznal žalobkyni ako úspešnej strane sporu nárok na náhradu trov konania v plnej výške. Podľa § 262 ods. 2 C.s.p., o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

5. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný z odvolacích dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p., t.j., že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

6. Podľa mienky žalovaného, v predmetnom konaní mal súd prvej inštancie, vzhľadom na zistený skutkový stav o prevzatí sumy vo výške 1.800.000 Sk pôvodným veriteľom a zaslanie sumy vo výške 130.000 Sk na jeho účet v banke (účet pôvodného veriteľa) vychádzať z toho, že dôkazné bremeno znáša žalobkyňa (právna nástupkyňa pôvodného veriteľa), ergo povinnosť preukázať, že v čase postúpenia pohľadávky na jej osobu (žalobkyňu) pohľadávka platne existovala. Takéto konštatovanie konečne vyplýva aj z odôvodnenia odvolacieho súdu - Krajského súdu v Košiciach, 9 Co/ 5/2017 z 23.01.2018. Takýto záver vyplýva to aj z odbornej literatúry, z komentára pri § 559 OZ (zánik záväzkov - splnenie dlhu). Súčasne platí v zmysle § 559 OZ, že pre platnosť splnenia dlhu je potrebný jednostranný úkon dlžníka spočívajúci v plnení záväzku, ale i jeho prijatie veriteľom, pričom tieto úkony si nevyžadujú písomnú formu (môžu sa uskutočniť aj neformálnym spôsobom). Tvrdil, že v predmetnom spore ide jednoznačne u totožnú skutkovú situáciu, t.j. existenciu len jediného (kumulovaného) dlhu žalovaného voči právnemu predchodcovi žalobkyne (p. A.), ktorý zanikol splnením 15.10.2014 (hotovostná platba) a 9.5.2015 (prevod na bankový účet pôvodného veriteľa). Skutkové okolnosti o prijatí plnenia sumy vo výške 1.800.000 Sk pôvodným veriteľom od žalovaného (prevzatie peňazí v hotovosti) a zaslanie sumy vo výške 130.000 Sk (bezhotovostný prevod) na bankový účet pôvodného veriteľa neboli spochybnené a ich existencia je v konaní dokázaná. Pôvodný veriteľ vo svojej svedeckej výpovedi potvrdil, že podpis na pokladničnom doklade z 15.10.2014 jej jeho podpisom a rovnako potvrdil aj prijatie platby na svoj bankový účet 9.5.2015. Za tejto skutkovej situácie musel súd vychádzať z povinnosti žalobkyne (nie žalovaného) nepochybne dokázať, nezanikol predmetný dlh plnením spôsobom tvrdným a preukázaným v konaní žalovaným (dôkazné bremeno je na strane žalobkyne). Inými slovami povedané, žalobkyňa je v konaní povinná nepochybne dokázať, že finančné plnenia prijaté jej právny predchodcom, boli plnenia na úhradu iného (ďalšieho) dlhu žalovaného. Za tejto situácie je správny výklad § 559 Občianskeho zákonníka, keďže k splneniu dlhu dochádza, ak veriteľ plnenie svojim jednostranným úkonom prijme (31 Cdo 1598/2008 NS ČR, 20 Cdo 2298/2006 NS ČR). Tento jednostranný právny úkon (prijatie peňazí v hotovosti a na účet v banke) pôvodným veriteľom je jednoznačne preukázaný (nespochybňuje ho ani pôvodný veriteľ). Išlo o jediný dlh žalovaného, čo konečne preukazuje aj výsluch svedkyne Q. A. na pojednávaní konanom 11.04.2019, prijatím hotovostnej platby a pripísaním úhrady v peňažnom ústave, bez ďalšej bližšej špecifikácie ich účelu), pôvodný veriteľ prijal dlžné plnenie (dlh) ergo dlh žalovaného na istine i príslušenstve v celosti zanikol. Z uvedeného mal za to, že dlh, ktorý je predmetom sporu zanikol splnením a súčasne platí, že povinnosť preukázať existenciu iného dlhu zaťažuje žalobcu, pričom toto dôkazné bremeno podľa mienky žalovaného žalobca neunesol. Ak žalobca spochybňoval akési antidatovanie pokladničného dokladu z 15.10.2004, resp. doplnenie sumy v nej uvedenej výške v neskoršom čase, k tomuto nepredložil, neoznačil, ba ani nenavrhol vykonať žiaden dôkaz. Rovnako poukázal v tejto súvislosti na listinné dôkazy z účtovníctva žalovaného označené a predložené žalovaným v konaní (výpis z účtu, výdavkový pokladničný doklad, výpis z účtovného denníka žalovaného, výpis zaúčtovania dokladov žalovaného), ktoré potvrdzujú správnosť svedeckej výpovede svedkyne A.. Ak dlh žalovaného voči právny predchodcovi žalobcu zanikol splnením už v roku 2005 (a žalovaný je tej mienky, že toto svoje tvrdenie aj preukázal), potom je zrejmé, že ani zmluva o postúpení pohľadávky uzavretá medzi právny predchodcom žalobcu a žalobcom zo dňa 31.08.2009 nie je platná, ergo je neplatná pre absenciu samotného predmetu zmluvy. V čase cesie musí totiž postupovaná pohľadávka existovať. Postúpenie pohľadávky, ktorá už zanikla nie je objektívne možné. Je pritom irelevantné, či k zániku pohľadávky došlo v dôsledku splnenia, alebo z iného zákonného dôvodu. Obranu žalovaného v tomto smere súd prvej inštancie nijako nevyhodnotil. V tomto smere je konštatovanie súdu prvej inštancie (bod 83. napadnutého rozhodnutia) absolútne dubiózne a neakceptovateľné. Dôkazné bremeno zaťažujúce žalovaného ohľadom otázky splnenia dlhu bolo riadne preukázané a to nielen predloženými listinnými originálnymi dokladmi, ale v ďalšom aj svedeckou výpoveďou p. A. i svedeckou výpoveďou p. A.. Konštatácia súdu, že po tom, čo došlo k strate, resp. znehodnoteniu účtovných dokladov žalovaného za roky 2004 a 2005, potom predloženie výdavkového dokladu zo dňa 15.10.2004, ako aj dokladu z 09.05.2005, vyznieva nanajvýš nepravdepodobne, nemá a nemôže mať žiadnu oporu vo vykonanom dokazovaní. Žalovaný zdôraznil, že predkladal originál listinného dokladu, ktorého relevancia nebola nijako vyvrátená. Rovnako je v konaní nesporné prijatie sumy na bankový účet právneho predchodcu žalobkyne. Ak mala žalobkyňa pochybnosti o pravosti žalovaným predložených listinných dôkazov alebo mala pochybnosti o pravosti podpisu alebo údajov uvedených na výdavkovom pokladničnom doklade,

mala v tomto smere navrhnuť dôkaz, čo však neurobila. Rovnako za dubiózne považuje žalovaný konštatovanie súdu prvej inštancie (bod 85. napadnutého odvolania, posledná veta), podľa ktorého súd uzavrel, že bolo v konaní preukázané, že žalovaný voči právnomu predchodcovi žalobkyne mal aj ďalšie dlhy, ktoré boli vysporiadané Dohodou o urovaní dňa 21.12.2009. Podstatou dohody o urovaní totiž je že sporné práva a povinnosti, vyplývajúce zo zmluvy o riadení, ktoré medzi sebou účastníci mali, boli usporiadané tak, že tieto boli nahradené novými dojednaniami, právami a povinnosťami v Dohode uvedenými. Nakoľko išlo o sporné práva a povinnosti deklarované v Dohode o urovaní, ktoré si jej účastníci vzájomne namietali, nemohlo tak dôjsť k vzniku existencii dlhu (ten konečne v účtovníctve spoločnosti ani neexistoval. Tvrdil, že súd nepostupoval v súlade s § 120 O.s.p., ak dospel k záveru, že dôkazné bremeno o splnení dlhu znáša za tejto skutkovej situácie žalovaný (dlžník). Naopak za tejto skutkovej situácie mal súd zákonnú povinnosť vychádzať z povinnosti žalobkyne (nie žalovaného) nepochybne dokázať, že nezanikol predmetný dlh plnením spôsobom preukázaným v konaní (dôkazné bremeno na strane žalobkyne). Rovnako poukázal v tejto súvislosti na listinné dôkazy z účtovníctva žalovaného označené a predložené žalovaným v konaní (výpis z účtu, výdavkový pokladničný doklad, výpis z účtovného denníka žalovaného, výpis zaúčtovania dokladov žalovaného), ktoré potvrdzujú správnosť svedeckej výpovede svedkyne A.. Navrhol rozsudok zmeniť, žalobu zamietnuť a zaviazat žalobkyňu na náhradu trov konania v plnej výške.

7. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu považovala napadnutý rozsudok za vecne i právne správny. Tvrdenia žalovaného v odvolaní považovala za účelové a nedôvodné, nezodpovedajúce skutočnému, skutkovému a právnomu stavu veci. Mala za nesporné, že súd rozhodol vo veci na základe vykonaného dokazovania, v rámci ktorého tak žalobkyňa i žalovaný rozsiahlo argumentovali k skutkovej i právnej stránke veci. Podľa názoru žalobkyne súd sa s právnymi námietkami žalovaného v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by ostalo na odvolacom súde, v dôsledku čoho prvostupňový súd správne právne posúdil predmetnú vec a neporušil práva žalovaného na spravodlivý proces. Žalobkyňa uviedla, že žalovaný všetky podstatné námietky uvedené v odvolaní už predniesol pred prvostupňovým súdom, ku ktorým sa žalobkyňa rozsiahlo vyjadrila najmä vo svojom ostatnom vyjadrení zo dňa 02.11.2018, na ktorom v plnom rozsahu zotrváva, preto ho nebude opakovať (odvolávajúc sa na aktuálnu judikatúru Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR týkajúcu sa otázok bremena tvrdenia a dôkazného bremena). V prvom rade aj súd prvej inštancie sa stotožnil s tvrdením žalobkyne, že žalovaný v priebehu konania prezentoval ohľadne splnenia jeho záväzku voči právnomu predchodcovi žalobkyne niekoľko rozporuplných skutočností. V bode 78 odôvodnenia rozsudku súd uvádza, že v odvolaní zo dňa 9.11.2012 proti uzneseniu okresného súdu zo dňa 22.10.2012, v ktorom súd rozhodol o predbežnom opatrení, ktorému vyhovel, žalovaný okrem iného mal za to, že tým, že došlo k uzatvoreniu Dohody o urovaní z 21.12.2009, došlo aj k vysporiadaniu všetkých práv a povinností medzi jej účastníkmi, a teda aj údajného žalovaného nároku v tomto spore. V bode 82 odôvodnenia rozsudku okresný súd uvádza ďalšie tvrdenie žalovaného, že žalovaný zaplatil P. A. (právnomu predchodcovi žalobkyne) dňa 15.10.2004 čiastku 1.343 000 Sk a 9.5.2005 čiastku 130 000 Sk, z ktorého dôvodu celková suma tak predstavuje všetky pôžičky zo strany fyzických osôb vo výške 1 473 000 Sk. Okresný súd sa taktiež stotožnil s tvrdením žalobkyne, že pokiaľ došlo k žalovaným tvrdenej strate, resp. k znehodnoteniu účtovej dokumentácie žalovaného za roky 2004, 2005, potom predloženie originálu výdavkového dokladu zo dňa 15.10.2004, ako aj dokladu z 9.5.2005 vyznieva nanajvýš nepravdepodobne už aj vzhľadom na tvrdenie žalobkyne, ktorá pripravovala dohodu z decembra 2009 s právnym zástupcom žalovaného, podľa ktorej k tomuto dátumu boli urované všetky záväzky medzi účastníkmi dohody a všetky doklady existovali. Súd uzavrel, vzhľadom na rozporuplné tvrdenia žalovaného v priebehu konania i svedkyne A. na pojednávaní dňa 2.4.2015 a 11.4.2019, že žalovaný splnenie záväzku nepreukázal a teda postúpená pohľadávka v čase jej postúpenia k 31.8.2009 platne existovala. V konaní bolo preukázané aj to, že žalovaný voči právnomu predchodcovi žalobkyne mal aj ďalšie dlhy, ktoré boli vysporiadané až Dohodou o urovaní dňa 21.12.2009. Podľa žalobkyne tak nie je pravdivé tvrdenie žalovaného, že súd nevyhodnotil otázku existencie postupovanej pohľadávky v čase cesie. Je nesporné, že dôvody, na ktorých spočíva obranná argumentácia žalovaného, sú založené len na rozporuplnom vyjadrení svedkyne [k výpovedi A. na otázku súdu, pokiaľ ďalšie záväzky žalovaného neboli, z akého dôvodu bola uzavretá Dohoda o urovaní v decembri 2009, kde boli vysporiadané ďalšie veľké pohľadávky, svedkyňa v rozpore so skutočnosťou tvrdila, že nebola jej účastníčkou (v skutočnosti bola jednou zo zmluvných strán tejto Dohody), napriek tomu na výsluchu dňa 11.4.2019 tvrdila, že nevie sa vyjadriť, na základe čoho bola táto Dohoda uzatvorená] a pochybných listinných dôkazoch z účtovníctva (o ktorých sám žalovaný tvrdil, že práve za rozhodujúce roky 2004 a 2005 sa stratili resp. sa znehodnotili). Podľa názoru žalobkyne nie je dôvod, aby sa odvolací súd odchyľil od logických

argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení rozsudku súdu v napadnutej veci. Závery súdu spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Žalobkyňa tvrdí, že žalovaným uplatnené odvolacie dôvody v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p. vo veci nie sú naplnené, odvolacie námietky žalovaného tvoria námietky, ktoré žalovaný už uplatňoval v priebehu konania a s ktorými sa súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia jasne a výstižne vysporiadal. Neúplnosť zistenia skutkového stavu (§ 365 ods. 1 písm. e) C.s.p.) žalovaný v odvolaní nenamietal. Z tohto dôvodu návrhy žalovaného dopočuť (doplniť výsluch) svedkyňu Strojnú o odborných okolnostiach účtovnej evidencie dlhu žalovaného a listinnými dôkazmi ustáliť zásadnú skutočnosť, či po prijatí uvedených súm pôvodným veriteľom sa v jeho účtovníctve evidovala existencia predmetnej pohľadávky voči žalovanému, prípadne na tieto skutočnosti dopočuť aj pôvodného veriteľa, žalobkyňa považuje za právne irelevantné. Podľa názoru žalobkyne je rozsudok okresného súdu sp. zn. 25C/183/2010 zo 06.06.2019 presvedčivý, zákonný a spravodlivý. Na základe uvedeného navrhla odvolanie žalovaného ako nedôvodné zamietnuť a napadnutý rozsudok v celom rozsahu potvrdiť.

8. Žalovaný k vyjadreniu žalobkyne k jeho odvolaniu poukázal, okrem iného na záväznosť rozhodnutia odvolacieho súdu vo vzťahu k rozhodnutiu súdu nižšej inštancie. Zároveň uviedol, že súd si nesprávne vysvetlil judikát Ústavného súdu I.ÚS 21/2018 z 24.1.2018, z ktorého vychádzal pri riešení zásadnej otázky v konaní, kto znáša dôkazné bremeno s tým, že súd absolútne a bezdôvodne obchádzal právny názor, ktorý je uvedený v bode 35. uznesenia ústavného súdu, ktorý všeobecnú charakteristiku špecifikoval na konkrétne podmienky predmetného sporu. Zotrval na závere, že v tomto konaní apriori bola povinná žalobkyňa dokázať existenciu pohľadávky, jej právneho predchodcu proti žalovanému, čo z výsledkov dokazovania podľa neho nemožno urobiť jednoznačný záver (nie je preukázané) o existencii iného dlhu (iná pohľadávka právneho predchodcu žalobkyne), t.j. záver o pravdivosti jej tvrdení ani o tom, že jej tvrdenia by boli nepravdivé. Z dokazovania žalovanému vyplýva nielen skutočnosť, že náležite sa nepreukázala existencia uplatnenej pohľadávky u jej právneho predchodcu, ale aj výrazné spochybnenie existencie nároku, v dôsledku čoho je neprípustné vyhovieť žalobe. V tomto spore žalovaného nezaťažil dôkazné bremeno spočívajúce v preukázaní existencie pohľadávky právneho predchodcu navrhovateľky. Mal za zrejmé, že súd v rozpore s právnym názorom ústavného súdu preniesol dôkazné bremeno na žalovaného pri súčasnom nerešpektovaní záväzného právneho názoru odvolacieho súdu v tomto konaní.

9. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. - na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem), prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods. 1 C.s.p. a rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1,2 C.s.p., lebo súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ho právne posúdil, odôvodnenie rozsudku má podklad v zistenom skutkovom stave a odvolací súd sa s jeho dôvodmi v celom rozsahu stotožňuje a na ktoré aj odkazuje, na čom nič nemení podané odvolanie žalovaným, v ktorom v podstate opakuje skutočnosti uvádzané už pred súdom prvej inštancie, s ktorými dôvodmi sa súd riadne a presvedčivo vysporiadal.

10. Žalovaný v odvolaní uplatnil odvolacie dôvody uvedené v § 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p., t.j., že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

11. Ani jeden z vyššie uvedených odvolacích dôvodov nie je daný.

12. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) C.s.p. sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre rozhodnutie súdu prvej inštancie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne lebo nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 C.s.p., a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také

skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 C.s.p. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, i event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené \ spôsobom vyplývajúcim z § 191 C.s.p.

13. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi rozsudku, pokiaľ ide o vyhodnotenie skutkového stavu súdom prvej inštancie, ktorý vyčerpávajúco dáva odpovede na všetky spochybňované skutočnosti uvádzané žalovaným v odvolaní, na ktoré dôvody poukazuje aj odvolací súd.

14. Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany i podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením vecí je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu).

15. Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, tzn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu, na čom nič nemenia ani skutočnosti uvedené v odvolaní žalovaného, v ktorom sa v podstate iba opakujú skutočnosti, s ktorými sa súd v odôvodnení napadnutého rozsudku presvedčivo a výstižne vyrovnal.

16. Vychádzajúc aj zo záverov predchádzajúceho rozhodnutia odvolacieho súdu, a to z jeho uznesenia 9C/5/2017-472 z 23.1.2018, bolo povinnosťou súdu predovšetkým opätovne posúdiť nárok žalobkyne z hľadiska dôvodnosti nároku, a to vykonané dôkazy, rozhodné pre správne posúdenie vecí opätovne vyhodnotiť a opätovne právne posúdiť a zistený skutkový stav podradiť aj pod ust. § 559 Obč. zák., t.j. prehodnotiť, či v čase postúpenia pohľadávky žalobkyňi dlh žalovaného voči postupcovi P. A. existoval, či zanikol, resp. nezanikol jeho splnením podľa § 559 Obč. zák., pričom súd vzhľadom na to, že opomenul zaoberať sa rozhodnou skutočnosťou, potrebnou pre správne posúdenie vecí, t.j. či mal žalovaný voči postupcovi P. A.L. v čase, keď mu poskytol predmetné plnenie, aj iné neuhradené splatné dlhy, lebo v prípade, ak dlžník - žalovaný nemá voči veriteľovi iné dlhy, aj keď neoznačil právny dôvod plnenia a veriteľ dlh prijal, má to za následok splnenie dlhu a nie je preto rozhodujúce, či prijaté platby je možné identifikovať. Podstatou skutkového zistenia a následne vyhodnotenia príslušných právnych záverov bolo hlavne to, či v čase, keď žalovaný P. A. poskytoval plnenie určitého druhu, či na jeho strane existovali aj iné neuhradené splatné dlhy, lebo len v prípade, ak dlžník - žalovaný nemá voči veriteľovi iné dlhy, aj keby ich neoznačil ako právny dôvod plnenia a veriteľ by dlh prijal, by to malo za následok splnenie dlhu.

17. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, ktorý vyplynul z vykonaného dokazovania, že žalovaný ako strana sporu splnenie záväzku, ktorý je predmetom tohto konania nepreukázal a že postúpená pohľadávka v čase jej postúpenia k 31.8.2009 platne existovala, keďže bolo preukázané aj to, že žalovaný mal voči právnenému predchodcovi žalobkyne aj ďalšie dlhy, ktoré boli vysporiadané až dohodou o urovnaní z 21.12.2009. Tak, ako správne konštatoval súd prvej inštancie v záveroch svojho rozhodnutia v odôvodnení bode 84. mu svedok A. v doplňujúcej výpovedi potvrdil, že založil sám žalovanú spoločnosť a riadil ju na základe riadiacej zmluvy, na základe ktorej mal právo disponovať s finančnými prostriedkami uvedenej spoločnosti a v ktorej výpovedi zdôraznil, že uvedená spoločnosť mu nevyplatila všetky pohľadávky vyplývajúce zo zmlúv o pôžičkách, ktoré boli postúpené na jeho osobu cez ďalších postupníkov a ktoré boli predmetom postúpenia v roku 2009 na žalobkyňu, pričom medzi stranami bolo nesporné, že ohľadom platnosti, resp. neplatnosti riadiacej zmluvy prebiehali spory, o ktorých rozhodoval tak súd v Košiciach, ako aj v Prešove, vrátane odvolacích

súdov, pričom odvolacie súdy vyslovili rôzne právne názory, pričom prešovský súd posúdil zmluvu za neplatnú a odvolací súd v Košiciach určil jej platnosť a rozdielne stanoviská boli aj na Najvyššom súde SR, z ktorého dôvodu boli podávané ústavné sťažnosti, ktoré boli vzaté späť preto, že došlo k vzájomnej dohode v decembri 2009, to znamená, že všetky pohľadávky, ktoré mal A. voči žalovanej spoločnosti Index, boli do uvedenej dohody zakomponované a touto dohodou vysporiadané a až na základe tejto dohody boli potom žaloby zo strany A. aj žalovaného stiahnuté. Súd sa preto správne stotožnil s tvrdením žalobkyne, že až na základe Dohody o urovaní, uzavretej 21.12.2009, teda po postúpení žalovanej pohľadávky z právneho predchodcu žalobkyne na žalobkyňu medzi A.U. a spoločnosťou Index s.r.o. Košice ako žalovanou spoločnosťou a jej vtedajšími spoločníkmi, došlo k vysporiadaniu existujúcich sporných práv a povinností, ktoré vznikli medzi účastníkmi na základe riadiacej zmluvy z 19.8.1998 v znení jeho dodatku a tak k účinnému postúpeniu žalovanej pohľadávky na žalobkyňu došlo ešte pred uzavretím predmetnej dohody. Odvolací súd okrem iného poukazuje na nesprávne údaje uvedené v odvolaní žalovaného ohľadom dátumu údajného plnenia žalovaným, ktorý mal plniť právnemu predchodcovi žalobkyne (A.), ktorý mal zaniknúť splnením 15.10.2014 (hotovostná platba), namiesto správneho údaje 15.10.2004 a nesprávne uvedeného dátumu týkajúceho sa prevodu na bankový účet pôvodného veriteľa 9.5.2015, namiesto 9.5.2005 (bod 8 odvolania). Vychádzajúc z uvedeného je zrejmé, že k plneniu žalovaným malo dôjsť ešte pred uzavretím dohody o urovaní medzi právnym predchodcom žalobkyne (A.) a žalovanou spoločnosťou Dohodou o urovaní z 21.12.2009, a preto bolo povinnosťou a dôkazným bremenom na strane žalovaného označiť predmet plnenia, čo do dôvodu a výšky tak, aby nebol sporný, keďže uvedené plnenie bolo poskytnuté ešte v čase pred uzavretím Dohody o urovaní z 21.12.2009. Z uvedeného dôvodu sa možno stotožniť so záverom súdu, že v čase tohto plnenia existovali na strane žalovanej spoločnosti voči právnemu predchodcovi žalobkyne p. A. aj iné neuhradené dlhy, ktorá skutočnosť je nesporná, a preto bola dôkazná povinnosť, resp. dôkazné bremeno na žalovanej spoločnosti preukázať nespochybniteľným spôsobom, že z jeho strany došlo k plneniu predmetnej pohľadávky, ktorá je predmetom tohto súdneho sporu. Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že žalovaný mal voči právnemu predchodcovi žalobkyne aj iné neuhradené splatné dlhy a preto bolo jeho povinnosťou označiť a špecifikovať dôvod tohto plnenia nezameniteľným spôsobom, aby nebol problém s jeho identifikáciou (pokladničný doklad z 15.10.2004 v sume 1 800 000 Sk a bezhotovostný prevod na bankový účet pôvodného veriteľa zaslaním sumy 130 000 Sk). Z uvedeného sú výhrady žalovanej spoločnosti o tom, že v prejednávanej veci išlo len o existenciu jedného (kumulovaného dlhu žalovaného voči právnemu predchodcovi žalobkyne, ktorý mal zaniknúť splnením 15.10.2014 (správne mal uviesť z 15.10.2004) hotovostnou platbou a 9.5.2015 (správne mal uviesť z 9.5.2005) prevodom na bankový účet pôvodného veriteľa, bez právneho významu. To, či pôvodný veriteľ vo svojej výpovedi potvrdil, že podpis na pokladničnom doklade z 15.10.2004 je jeho podpisom a rovnako, že potvrdil aj prijatie platby na svoj bankový účet 9.5.2005 je preto rovnako bez právneho významu, keďže povinnosťou žalovanej spoločnosti ako dlžníka bolo riadne identifikovať uvedené platby a to, či už uhrádzané v hotovosti alebo prevodom na účet právneho predchodcu žalobkyne.

18. Žiaden z predložených a ako aj vykonaných dôkazov pred súdom jednoznačne nepreukázali tú skutočnosť, že plnenie, ktoré bolo poskytnuté žalovanou spoločnosťou právnemu predchodcovi žalobkyne a to jednak svedecké výpovede, resp. predkladané listinné dôkazy jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností neidentifikovali plnenie, ktoré je predmetom tohto sporu. Z uvedeného dôvodu sa odvolací súd nestotožňuje s názorom žalovanej spoločnosti, že v predmetom konaní vzhľadom na zistený skutkový stav o prevzatí sumy vo výške 1.800 000 Sk pôvodným veriteľom a zaslaním sumy 130.000 Sk na účet v banke pôvodného veriteľa, mala znášať dôkazné bremeno žalobkyňa.

19. Z uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok ako vecne správny a námietky žalovanej spoločnosti posúdil ako nedôvodné.

20. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a úspešnej žalobkyne bola priznaná náhrada trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

21. Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 393 ods. 2 posledná veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).